

Тѣ се погледнаха.

— Прости ми, отче, че те будя! — каза непознатиятъ.

— Нищо, синко, но и ти ли пжтувашъ?

— Не, азъ тука живѣя. Бѣхъ зажднѣлъ. Устата ми се пукаха. Слѣзохъ да пия вода. Напихъ се, но, преди да си трѣгна, погледнахъ книгата. Наведохъ се и прочетохъ. Сърдцето ми се стопи отъ радостъ. Азъ знамъ вече много за насъ и съ още по-голѣма радостъ ще се боря съ тоя ханджаръ и съ тая пушка бойлия.

Калугерътъ го погледна малко очудено. Той бѣше младъ момъкъ, мургавъ, съ весели очи и юначна снага, като боръ. Презъ рамото му висѣше чанта съ бѣли пулове.

— Въ гората ли живѣешъ, казвашъ? — да не си овчаринъ?

— Не, азъ съмъ хайдутинъ, отче! Горѣ е дружината ми!

Широка усмивка се разлѣ по лицето на калугера. Той се надигна и пригърна момъка като баща. Взе книгата. Разтвори я.

— Ние и двамата се боримъ за свободата, само че ти съ оржжие, пкъ азъ съ слово и паче перо. Това е моето оржжие! Тая книга — виждашъ ли я — трѣбва всѣки да я прочете и да опознае нашето минало. Тя е история!

— Ти ли написа тая златна книга, отче?

— Да, азъ! — отвърна калугерътъ.

— А какъ е твоето име?

— Паисий Хилендарски!

Чучурчето като че ли бѣше се спотаило и слушаше сладкитѣ приказки на двамата българи подъ столѣтника.

Може би, тамъ пѣе и сега то и бърза презъ медения каваль.

Григоръ Угаровъ